

Art. 12. W wydziale odwoławczym mogą zasiadać tylko prawnicy. Wydział ten rozpoznaje sprawy w składzie dwóch członków, a decyzje jego podlegają zatwierdzeniu szefa Urzędu Głównego lub jego zastępcy według norm, przewidzianych w art. 6 i 7 dla I instancji.

Art. 13. Wydział odwoławczy ogranicza się w zasadzie do zbadania akt i skargi. W razie potrzeby może zażądać od I instancji wyjaśnień albo przeprowadzenia dalszych, szczegółowo wskazanych środków dowodowych. W wyjątkowych, ze względu na doniosłość interesów ogólnych, ważnych wypadkach, może sam te dalsze dowody przeprowadzić bezpośrednio. W tym ostatnim wypadku należy zawczasu zawiadomić oskarżonego lub jego obrońcę, iż wolno im przy przeprowadzeniu tych dowodów osobiście interwenjować.

Art. 14. Decyzje II instancji załatwiają sprawę ostatecznie. Dalsze skargi czy to do szefa Urzędu Głównego, czy to do Ministra Aprowizacji będą zwracane bez skutku.

Art. 15. Decyzje umarzające sprawy I instancji będą kontrolowane przez szefa Urzędu Głównego i mogą być przezeń aż do przedawnienia uchylone.

Art. 16. Decyzje I instancji, orzekające areszt bezwzględny, mogą być bezzwłocznie i bez względu na wniesioną przeciw nim skargę wykonane. Wskazaniem jest to wtedy, gdy zachodzi obawa ucieczki, lub podjęcia przez skazanego zabiegów o wprowadzenie sprawy w toku postępowania odwoławczego na fałszywe tory.

Art. 17. Rozporządzenie to wchodzi w życie w Warszawie z dniem 1 maja, na prowincji z dniem 10 maja 1920 r.

Art. 18. Przeprowadzenie go w szczegółach porucza się szefowi Urzędu walki z lichwą i spekulacją.

Warszawa, dn. 23 kwietnia 1920 r.

Minister Aprowizacji:

St. Śliwiński

261.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Aprowizacji w sprawie utworzenia Departamentów Aprowizacyjnych w Urzędach Wojewódzkich.

Art. 1. Na zasadzie art. 37 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów do ustawy tymczasowej o organizacji władz administracyjnych drugiej instancji (Dziennik Ust. № 90 poz. 490) zostaje uruchomiony z dniem 1 czerwca 1920 r. Departament Aprowizacyjny Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kielcach i Białymstoku.

Art. 2 Do zakresu działania tego Departamentu należeć będą sprawy, określone art. 11 rozporządzenia wykonawczego. Ze względu na konieczność czasowego utrzymania obecnej organizacji, dotyczącej obrotu

ziemiopłodami w okresie gospodarczym 1919/1920 r., zastrzega się Ministerstwu Aprowizacji do końca powyższego okresu, t. j. do chwili wejścia w życie ustawy aprowizacyjnej na rok gospodarczy 1920/1921 sprawy, dotyczące wykonywania ustaw i rozporządzeń o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920 i przydziałów artykułów pierwszej potrzeby dla poszczególnych jednostek aprowizacyjnych.

Aż do tego terminu więc, t. j. do chwili wejścia w życie ustawy aprowizacyjnej na rok gospodarczy 1920/1921 będzie Ministerstwo załatwiała powyżej wymienione sprawy w porządku dotychczasowym, jako II instancja. W tych sprawach zostaje utrzymana nadal bezpośrednia korespondencja między władzami powiatowymi a Ministerstwem Aprowizacji.

Zastrzeżenie to nie obejmuje spraw administracyjno-karnych, odnoszących się do obrotu ziemiopłodami w okresie gospodarczym 1919/1920, wszystkie bowiem sprawy administracyjno-karne, wynikające z przekroczeń aprowizacyjnych, będą od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia załatwiane przez Wojewodę w normalnym toku instancji.

Warszawa, dnia 6 maja 1920 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski

Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński

262.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu

w przedmiocie opłat za czynności urzędów celnych na obszarze b. zaboru rosyjskiego, dokonywane poza obrębem placu urzędowego lub w czasie pozaurzędowym.

Na zasadzie ostatniego ustępu art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej z 4 listopada 1919 r. (Dz. Ustaw № 95, poz. 510) zarządzam w przedmiocie opłaty za czynności urzędów celnych na obszarze b. zaboru rosyjskiego, dokonywane poza obrębem placu urzędowego lub w czasie pozaurzędowym, tymczasowo, aż do czasu jednolitego unormowania tej sprawy dla obszaru całego Państwa, co następuje:

Strony, w których interesie i na których prośbę urząd celny dokonuje odprawy towarów poza obrębem placu urzędowego lub w czasie pozaurzędowym, obowiązane są do uiszczenia opłaty w wysokości 25 mk. za godzinę, licząc część godziny za całą, na rzecz każdego z urzędników celnych, dokonujących odprawy, w połowie zaś tej kwoty na rzecz każdego z zatrudnionych przy odprawie pomocniczych funkcjonariuszy celnych, z tem jednak ograniczeniem, iż opłata za czynności uskutecznione w jednym dniu nie może przewyższać kwoty 75 mk. na osobę jednego urzędnika, względnie 35 mk. 50 fen. na osobę jednego pomocniczego funkcjonariusza celnego

Za dopełnienie odprawy celnej poza obrębem placu urzędowego i poza siedzibą urzędu należy się funkcjonariuszom celnym oprócz wymienio-